PEDANT i PENDANT

il. Art Group

Nie mają ze sobą nic a nic wspólnego – poza podobieństwem graficznym i językiem pochodzenia (oba słowa to galicyzmy, czyli zapożyczenia z francuskiego). PEDANT to ktoś, a PENDANT to coś. PEDANT to ‘człowiek przesadnie dbający o drobiazgi i porządek, nazbyt dokładny, skrupulatny’, od francuskiego pédant o takim samym znaczeniu. PENDANT natomiast to ‘coś uzupełniającego; coś, co dodane do reszty, tworzy z nią harmonijną, dobrze komponującą się całość’ (od francuskiego pendant o takim samym znaczeniu). O ile PEDANT to rzeczownik w pełni przyswojony, który wymawiamy tak, jak zapisujemy, czyli [pedant] i swobodnie odmieniamy (pedant, pedanta, pedantowi, z pedantem…), o tyle PENDANT pozostał wyrazem – cytatem: wymawiamy go z francuska, z dwukrotnym nosowym a i akcentem na ostatniej sylabie, czyli [pãdã]. Taka wymowa nie pozwala na odmienianie, więc PENDANT [pãdã] pozostaje nieodmienny, a jako rzeczownik nieodmienny jest rodzaju nijakiego. Poprawnie mówimy i piszemy: PENDANT [pãdã] do czegoś, np. Kaskada będzie stanowić znakomite pendant do ogródka skalnego i kolekcji roślin alpejskich; Niski i ciepły ton wiolonczeli postrzegamy jako pendant do dominującego, skrzypcowego forte.